

имъ поднасяше спиртни пития, ами имъ доказваше, че спиртнитѣ пиетиета сж източникъ на всички нещастия.

— Да изпиешъ само една чашка — иди-дойди! казваше той насълзенъ: — ами вие какво правите! Излоквате цѣло ведро. И каква полза?

— Какво ти е, Прохоричъ? Полудѣлъ ли си? казваха очуденитѣ посетители.

— И ти, братко, ще полудѣешъ, ако и съ тебе се случи сжщото: я вижъ какво имамъ!

Кръчмарьтъ показва дадената му съвестъ и предлагаше — не желае ли нѣкой да я вземе. Но посетителитѣ, като разбраха, каква е работата, не само че я не щѣха, но дори се страхуваха да я побаратъ.

— Ами какво ще правишъ сега? питаха го посетителитѣ.

— Сега мисля, че ми остава само едно: да легна па да умра. Азъ не мога вече да лъжа. Не мога и да опивамъ нещастния народъ. Не остава друго, освенъ да умра.

— Вѣрно! смѣха се надъ него посетителитѣ.

— Даже азъ мисля да изтроша всички тия кръчмарски сждове и да излѣя виното и ракията. Защото, който има съвестъ, не може да търпи дори и миризмата имъ.

— Само посмѣй да направишъ такова нѣщо! каза заплашително жена му Ирина, която, види се, не бѣше се докоснала още до съвестъта.

Тя не даде на мжжа си да стори това, но презъ цѣлия день тѣ не продадоха нито капка ракия и вино. Вечерьта кръчмарьтъ се развесели и, като си лѣгаше, каза на разплаканата си жена:

— Да, мила жено, днеска не продадохме нищо, но затова пъкъ е леко на човѣка, като има съвестъ.

И, наистина, щомъ си легна, веднага заспа. И не се мѣташе на сънь, не бълнуваше и не хъркаше, както правѣше по-преди, когато много печелѣше, но нѣмаше съвестъ.

Не така мислѣше жена му. Тя разбираше много добре, че съвестъта не е за човѣкъ-кръчмарь и затова реши да се отърве отъ тая неканена гостенка.

Съ нетърпение тя дочака да се превали ноцъта. Щомъ се зазори, тя грабна отъ спящия си мжжъ съвестъта и тичешката изскочи на улицата.

Тоя день бѣше пазаренъ. Отъ съседнитѣ села идѣха селяни съ колата си. Полицейскиятъ комисарь Грабливко